

Čtvrtek 1. postního týdne

📖 Est 4,17n.p-r.aa-bb.gg-hh; Mt 7,7-12

Est 4,17n.p-r.aa-bb.gg-hh

Královna Ester se utekla k Pánu, neboť se bála smrtelného nebezpečí, které hrozilo. Se svými služebnicemi ležela od rána do večera na zemi, a tak se modlila: „**Bože Abrahámův, Bože Izákův a Bože Jakubův, jsi požehnaný! Pomoz mně opuštěné, nemám mimo tebe jiného pomocníka, Pane,** neboť mi hrozí nebezpečí. Z knih svých předků jsem slyšela číst, Pane, že až do konce vysvobozuješ všechny, kdo se ti líbí. Pomoz nyní mně opuštěné, nemám nikoho jen tebe, Pane, můj Bože! Pomoz mně osiřelé a vlož do mých úst vhodnou řeč před tváří lva (krále) a učiň, abych se mu zalíbila! Proměň jeho srdce, aby nenávidělo našeho nepřítele, ať zahyne on i ti, kteří stejně smýšlejí! Nás však vysvobod' z rukou našich nepřátel, proměň náš zármutek v radost a naše bolesti v záchranu!“

Mt 7,7-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „**Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!** Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Vždyť kdo je mezi vámi takový, že dá vlastnímu synovi kámen, když ho poprosí o chléb? Nebo když poprosí o rybu, že mu dá hada? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, **čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí. Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim,** neboť v tom je celý Zákon i Proroci.“

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Modlitba v podstatě znamená „prosít, hledat a tlouct“. Není to ale otravování Boha, abychom na něm vymámili to, co chceme my. Naopak, je to synovský postoj s přesvědčením, že Otec mě obdaruje a že ví, co mi má dát; a totéž chce i syn a prosí o to. Neprosíme proto, abychom přiměli Boží ruku k dávání, ale abychom otevřeli svou ruku, a tak mohli přijmout dar od toho, který je stále k dispozici každému, kdo po něm touží.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 22)

Církev žije společenství svatých. V eucharistii se toto společenství, jež je Božím darem, uskutečňuje jako duchovní sjednocení, které spojuje nás věřící se svatými a blahoslavenými, a těch je bezpočet (srov. Zj 7,4). Jejich svatost přichází na pomoc naší křehkosti a matka církev je tak svojí modlitbou a svým životem schopna díky svatosti jedněch vycházet vstříc slabosti druhých. Učinit odpustky svatého roku součástí života tedy znamená přistupovat k Otcovu milosrdenství s jistotou, že jeho odpuštění se rozšiřuje na celkový život věřícího. Odpustky znamenají zakoušet svatost církve, která má účast na všech dobrodích Kristova vykoupění, aby odpuštění bylo rozšířeno až tam, kam nejdále dosáhne Boží láska. **Prožijeme intenzivně tento rok milosrdenství, prosme Otce o odpuštění hříchů a o rozšíření jeho milosrdné shovívavosti.**

